

แหวนหมั้น

บทที่ 29

เอมอมรถามมารดาอย่างวิตกว่า

“เรามีทางจะหาเงินห้าแสนได้จากไหนไหมคะ แม่”

“หนูจะเอาไปให้พ่อชลิตหรือ” อรอนงค์ถาม แปลกใจอยู่ไม่วาย
ว่าเหตุใดลูกสาวคนโตจึงหม่นหมองนัก

“ใช่ค่ะ...”

“เขาขอหรือ”

“เปล่าค่ะ...”

คุณอรอนงค์ถอนใจ “งั้นทำไมล่ะจ๊ะ”

“ถ้าไม่คืนเงินให้เขา หนูก็ไม่รู้ว่าจะไปเอาแหวนมาเฉยๆ ได้ยังไง”

“เอมละก็ ทำเป็นหยิ่งไม่เข้าเรื่อง คนรักใคร่ชอบพอกันแท้ๆ”

เอมอมรถอนใจ คิดว่าเมื่อไหร่แม่จะเลิกเห็นอะไรๆ ง่ายตายไปหมด
เสียที “แหวนนั้นเป็นแหวนหมั้นของเอมกับพี่สนิทนะคะ แม่คิดว่า
เขาจะเต็มใจให้โดยไม่คิดอะไรหรือ แม่คะ เอมเอามาเฉยๆ ไม่ได้หรอก
เราต้องมีเงิน”

มารดานิ่งไป

“ชายรถสักคันหนึ่งไม่ได้หรือคะ”

“อู๊ย... ไม่ได้หรอก จะขายได้ยังไง ใครรู้เข้าละก็อายแยะ แล้ว
อีกอย่างหนึ่ง ยายอะกับนายอาไม่ยอมแน่ๆ”

เอมอมรได้แต่ถอนใจ สีหน้าอมทุกข์

คุณอรอนงค์ปลอบว่า “เอาเถอะ แม่จะลองหาทางดู นี่ก็ใกล้
จะต้องจ่ายเงินธนาคารอีกแล้ว เฮ้อ... ทำไมรายจ่ายมันมากจริงๆ”

แล้วเอมอมรต้องแปลกใจ เพราะหลังจากนั้นเพียงไม่กี่วัน มารดา
ก็วางเช็คใบหนึ่งลงตรงหน้าเธอ

เธอหยิบดูอย่างแปลกใจ “แม่มีเงินแล้วจริง ๆ หรือคะ”

“จ๊ะ” คนตอบยิ้มแย้ม รอยยิ้มนั้นแจ่มใสจนหญิงสาววิตก

“แต่...แม่ได้เงินมาอย่างไรคะ”

“เออะน่า ในเมื่อได้มาแล้วก็แล้วกันซี นี่ห้าแสนของหนูรับไป
เสียแล้วอย่าซักไซ้อะไรแม่อีก”

มารดาเดินจากไปอย่างแจ่มใส หญิงสาวมองตาม งุนงง วิตก
แต่ก็ไม่กล้าซักถาม.....

ชลิตรู้สึกเหมือนได้รับชัยชนะ หลังจากทีร่ออย่างไม่มีความหวัง
หญิงสาวก็โทรศัพท์มาหา

“คุณหรือครับ เอมมี โทรฯ มาหาผมทำไมหรือ” เขาแก้งยั่ว
เหมือนสบายใจนักหนา

หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“คุณชลิตคะ ฉันอยากพูดกับคุณ”

“อยากพูดกับผม.. เรื่องอะไรครับ” น้ำเสียงเขายังก่อกวนไม่คลาย
เอมอมรกัดริมฝีปาก “เรื่องแหวน”

“แหวน..?...”

หล่อนแทบจะหมดความอดทน “หรือคุณไม่รู้ว่าแหวนอะไร...”

ปลายสายจือหัวเราะะ กังวานน้ำเสียงอ่อนโยน

“เออละ แต่จำได้ไหมว่าผมอยากพบคุณ”

“ได้ค่ะ ฉันจะไป... คุณจะรอที่ไหน”

เขานึกขำที่เธอกลับเป็นฝ่ายใจร้อน หลังจากทีปล่อยให้เขารอคอย
มาเป็นเวลาแสนนาน

“เอาอย่างนี้เถอะ ตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“ฉันอยู่ที่มหาวิทยาลัยค่ะ”

“งั้นผมจะไปรับ”

“ฉันไปหาคุณที่ที่ทำงานก็ได้”

“ไม่ต้องหรอก ผมจะไปหาคุณเอง”

เอมอมรรออยู่ไม่นาน รถยนต์คันใหญ่สีขาวติดฟิล์มกรองแสงก็
เคลื่อนเข้ามา มันเป็นรถอีกคันหนึ่งที่เขาใช้กับเธอโดยเฉพาะซึ่งสมรัก
และเพ็ญระพีไม่รู้ เธอจำมันได้จึงสาวเท้าเข้าไปหา และชายหนุ่มก็เปิด
ประตูรับทันใด

รอยยิ้มยินดีที่ร่ออยู่ ประกายตาประจบระริกพรราวพราย ทำให้ใจ

เธอไหววบ ทั้งที่ได้ปลุกปลอบตนเองอยู่ก่อนแล้วทำให้เข้มแข็งมั่นคง
“เป็นไงครับ...เอมมี คิดถึงผมมากเที่ยวหรือ” เขาแก้งยั่ว
เธอกลับป็นสีหน้าเฉยเมย ตอบเสียงเรียบ
“คุณก็รู้ว่าฉันคิดยังไง”
“ผมรู้แต่ว่าคุณใจร้าย”
หญิงสาวนิ่ง แม้ออกำแพงที่ไร้ไมตรีขึ้นมาปกป้องแต่จริงๆ แล้ว
กลับอ่อนไหวกับคำตัดพ้อนั้น ชายหนุ่มอกรถแต่ไม่วายหันมาอ่อน
“ไม่คิดถึงผมบ้างเลยหรือ”
ทำไมจะไม่คิดถึง แต่จะบอกเขาได้อย่างไร ในเมื่อเธอต้องการ
ก็คือ ยุติความสัมพันธ์เสีย และเธอกำลังจะทำสำเร็จอยู่แล้ว
แล้วยังคิดเรื่องแหวน
“เอมมี...” เขาเลื่อนมือมากุมมือเธอ นุ่มนวล อบอุ่นเหลือที่จะ
กล่าว “ไม่รักผมบ้างสักนิดเลยเที่ยวหรือ”
หญิงสาวลอบถอนใจ เลื่อนมือออกจากการเกาะกุม นึกถึงสมรัก
แล้วก็ทำน้ำเสียงกระด้าง
“ฉันมาเพื่อจะพูดเรื่องแหวนค่ะ คุณชลิต”
“แหวน” เขากระแทกเสียงอย่างขัดเคืองใจ
“ฉันอยากได้แหวนของฉันทันที”
“งั้นรี” น้ำเสียงรวนอย่างพาล “ผมน่าจะรู้ว่าคุณยอมออกมา
หาผมก็เพราะสิ่งนั้น ไอ้เจ้าแหวนหมั้นบ้าง นั้นของคุณ”
“คุณพูดเองว่าถ้าฉันอยากได้คืนก็ให้มาหาคุณ”
“เอาละ...ตกลง คุณจะทำยังไง”
“คุณต้องการเท่าไรหรือคะ.....”
“คุณมีเงินหรือ”
“ค่ะ”
เขานิ่งไปเป็นครู่ แล้วก็พูดพาลๆ “ผมไม่ขาย”
“แต่...”
“ผมจะเก็บไว้ให้แฟนผม”
“แต่มันเป็นของฉันทันทีค่ะ คุณชลิต”
“ของคุณหรือ... มันจะเป็นของคุณไปได้ยังไง แหวนนั้นผมซื้อมา
นะครับ”
ประกายตาของเธอวาววับขึ้น “คุณซื้อมาก็จริง แต่ที่คุณหญิง
ประกาย ยอมขายก็เพราะคุณแอบอ้างชื่อคุณแม่ ไม่อย่างนั้นปานนี้ฉันได้
มันคืนมาแล้ว”
เขามองเธอยิ้มๆ “โมโหแล้วหรือ รู้ไหม เวลาคุณโมโหนี่ดูมี
ชีวิตชีวาดีจัง”
ดวงตาคู่สวยที่มองดูเขามีอาการค้างคาอยู่อย่างงุนงง แล้วเธอก็
หันหน้าหนี ทิ้งศีรษะลงกับเบาะพียงอย่างอ่อนใจ
ชายหนุ่มพารถเข้าไปจอดในบริเวณสวนสาธารณะภายใต้ร่มไม้
คลุมครึ้ม เอนหลังพียงเบาะอย่างสบายอารมณ์ทั้งยังคว้ามือเธอไว้
“เราได้อยู่ด้วยกันอีกครั้งหนึ่งแล้ว รู้ไหมผมเคยนึกกลัวว่าเราจะ
ไม่มีเวลาอย่างนี้กันอีกแล้ว.... เมื่อไหร่จะ เราจะได้อยู่ด้วยกันโดยไม่มีใคร
มากีดขวางหรือว่าแยกเราจากกัน”
เธอดึงมือหนี น้ำเสียงถามเยาะหยัน
“ทำไมพูดอย่างนั้นคะ คุณเอาสมรักไปทิ้งไว้ที่ไหน”
ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “สมรักนะหรือ ผมไม่ได้รักเขา”
“คุณชลิต คุณเป็นผู้ชายที่แย่มากตั้งแต่ฉันเคยพบมา”
เขาโยกไหล่ “คุณว่าผมมาเถอะ”
“ฉันเสียใจแทนสมรักจริงๆ ที่หลงมาเกี่ยวข้องกับคนอย่างคุณ”
“แต่สมรักเขาไม่ได้เสียใจเลยนะ เอมมี อย่าหวังคนอื่นเลย
หวังตัวคุณเองเถอะ”
“คนที่ดีแต่หวังตัวเอง ก็มีแต่คุณเท่านั้นแหละค่ะ” เธอว่าให้
อีกฝ่ายกลับหัวเราะ “ไอ้โฮ เจ็บปวด... รู้ไหม...ไม่เคยมีใคร
ทำให้ผมเจ็บปวดได้เท่าคุณ”
ก็แล้วเธอเล่า ไม่ได้เจ็บปวดเพราะเขาทรอกหรือ
เธอได้แต่พูดว่า “ก็น่าแปลก ที่คุณยังพอมีความรู้สึกอยู่บ้าง
แต่ฉันคิดว่าตัวเองไม่มีความสามารถอย่างที่คุณพูดหรอกค่ะ”
“เอมมี...” น้ำเสียงเรียกแว่วอน “อย่าพูดอย่างนั้นซีผมช้ำใจเสีย
แล้วนะ”

อีกฝ่ายหันหน้าเพื่อซ่อนประกายตาที่อ่อนลง ชายหนุ่มจับมือเธอไว้อีก ครั้นเธอจะดึงหนีเขาก็กลับยึดไว้ไม่ยอมปล่อย

“รู้ไหม ผมต้องรอนานเท่าไร กว่าจะได้กลับมาอยู่ใกล้คุณอย่างนี้”

หญิงสาวพยายามทำใจให้เข้มแข็ง ไม่ยอมอ่อนไหวไปด้วย

“คุณชลิตคะ ผู้หญิงคนเดียวไม่พอสำหรับคุณใช่ไหม”

“พอ ถ้าผู้หญิงคนนั้นคือคุณ”

“ฉันมีคู่หมั้นอยู่แล้ว”

“แต่คุณรักผมนี่.....”

“ใครบอกคุณ.....”

“ผมคิดเอาเอง” เขาตอบง่าย ๆ

เขายึดมือเธอมาแนบไว้กับอก เออมมรต้องต่อสู้กับความรู้สึกอ่อนไหวอย่างรุนแรง “เออมมี บอกตรงๆหน่อยเถอะว่ารักผมบ้างไหม”

“ฉันไม่.....”

“พูดจริงๆ นะ”

หญิงสาวนิ่งไป รอยยิ้มอย่างสมหวังจึงปรากฏขึ้นบนใบหน้าของอีกฝ่ายหนึ่ง

“เห็นไหม ผมไม่ได้เข้าใจผิด”

เออมมรถอนใจ ช่มเสียงให้ราบเรียบเมื่อพูด “คุณชลิตคะ เราเลิกกังวลถึงความรู้สึกเสียที่ จำได้ไหมคะว่า ฉันมาเรื่องแหวน”

สีหน้าชื่นบานของเขากลับขริมลง หากก็ยังไม่ยอมปล่อยมือบางๆ ที่พยายามดึงหนีอยู่เป็นครั้งคราว เสียงถามอย่างขัดเคืองใจ

“คุณอยากได้มันคืนนักรหรือ”

“แน่นอนค่ะ...”

“แล้วคุณก็จะแยกไปจากผม กลับไปรอรับคู่หมั้นนั่นสิ”

“มันจำเป็นที่จะต้องเป็นอย่างนั้น กรุณาเข้าใจหน่อยเถอะค่ะ”

“คุณรักเขามากนักรหรือไง” น้ำเสียงเขาเริ่มพาลขึ้นมาอีก

ประกายน้ำตาแวบขึ้นในดวงตาคู่สวย

“ตอบมาสิ เทียบกับผมแล้ว คุณรักเขามากแค่ไหน ตอบตามความจริงนะ”

อีกฝ่ายคงนิ่ง

เขาหันมาจับต้นแขนของเธอดึงแรงเข้ามาใกล้จนใบหน้าแทบจะชนกัน “ว่าไงล่ะ เออมมี ทำไมคุณไม่พูด คุณตอบไม่ได้ใช่ไหม คุณไม่เคยตอบได้เลยว่าคุณรู้สึกยังไงกับผม รู้สึกยังไงกับเขา ทำไมคุณถึงตอบไม่ได้”

“คุณลิต...ปล่อยเถอะค่ะ... ฉันบอกแล้วว่าอย่าได้คำนึงถึงความรู้สึกเราไม่อาจทำในสิ่งที่ยากจะทำได้เสมอไป เราต้องนึกถึงความถูกต้องด้วย”

“ความถูกต้อง” เขากระแทกเสียงต่ำๆ ปล่อยแขนเธอให้ถอยกลับไป “การทิ้งผมไปแต่งงานกับคนที่คุณไม่รู้ว่าจะรักหรือไม่ เป็นความถูกต้องอย่างนั้นหรือ”

“แต่ว่าเขามาก่อนคุณ และเขาโอบอุ้มฉันด้วยความรักและห่วงใยตลอดมา คุณตัวคนเดียวแต่ดูแล้วยากมาก รัก ขณะที่ครอบครัวของเขาและของฉันเกี่ยวข้องผูกพันกันมานาน ฉันคงจะเสียดใจไปแล้วหากจะทิ้งเขาวิ่งตามคุณไปทั้งๆ ที่ฉันไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่า แท้จริงแล้วคุณเป็นคนอย่างไร”

ประกายตาชายหนุ่มอ่อนแสงลง

“คุณไม่ไว้ใจผมหรือ”

“แล้วคุณล่ะคะ มันใจตัวเองในเรื่องฉันมากแค่ไหน” เธอย้อนถาม “ฉันเองเป็นเพียงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ในจำนวนผู้หญิงมากมายหลายคนที่คุณรู้จัก ต่างกันตรงที่ว่าเมื่อคุณต้องการแล้วคุณไม่ได้ นั่นทำให้คุณคลุ้มคลั่ง แต่มันจะเป็นเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น... แล้วคุณก็จะลืมง่าย ๆ เหมือนอย่างที่คุณชอบทำอะไรง่าย ๆ.....” เธอสั่นหน้า “ไม่เหมือนกันหรอกค่ะ ต่างกันอย่างสิ้นเชิงเลยกับเรื่องระหว่างฉันกับเขา.....”

“คุณคิดอย่างนั้นหรือ คุณไม่คิดว่าผมจริงจังใช่ไหม ทำไมไม่ให้โอกาสผมพิสูจน์ตัวเองบ้าง”

หญิงสาวนิ่งไปเป็นครู่ แล้วก็เปลี่ยนเรื่อง

“เรื่องแหวนจะว่ายังไงคะ”

ชายหนุ่มจ้องมองหน้าเธอแล้วกระแทกลมหายใจ เลื่อนตัวห่างออกไปกระแทกลงกับเบาะพิงด้วยอารมณ์ขุ่นข้อง

“ก็เอาสิ เออมมี ผมเก็บไว้ที่ห้อง

ถ้าคุณอยากได้ก็ไปเอาได้เลย”